

Entrevista: Josep Antoni Llinàs i Joan Vera Han obtingut el premi FAD d'arquitectura per la Biblioteca Jaume Fuster de Barcelona

“Sense responsabilitat, l'arquitectura és negoci”

Joan Vera i Josep Antoni Llinàs han treballat junts durant vint anys llargs, i han rebut una colla de premis ■ MARTA PÉREZ

Aina Mercader
BARCELONA

Josep Antoni Llinàs i Joan Vera han treballat junts durant més de dues dècades. Ha estat una col·laboració profitosa: han recollit una llarga llista de premis, a la qual s'acaba de sumar el FAD d'arquitectura 2006, que han obtingut per la Biblioteca Jaume Fuster del barri de Gràcia de Barcelona. Els dos arquitectes expliquen en aquesta entrevista la seva manera d'entendre la professió.

La Biblioteca Jaume Fuster és un edifici una mica estrany. Com la van concebre?

J.A.L.: La nostra idea era que l'edifici no presidís l'espai públic, per això el vàrem col·locar en un racó, cosa que provoca que l'estructura sigui romboïdal. D'aquesta manera es pretén que la biblioteca estigui envoltada d'un corredor verd obert. A més, les cobertes hi juguen un paper molt important, i s'hi han posat unes marquesines per unir l'edifici i l'espai públic.

Vostès treballen amb arquitectura pública i privada. Quines diferències plantegeu?

J.A.L.: La diferència evident és la gestió de cadascun dels projectes. El més important és que, en el cas de les construccions privades, no

només s'ha de tenir en compte la solució concreta que vol el promotor, sinó que també han de prevaler les qualitats socials. En l'arquitectura, la responsabilitat social és essencial, i no només amb els espais públics, perquè sinó la nostra feina es converteix només en un negoci.

J.V.: És indispensable que les vendes es facin ben fetes i amb harmonia amb l'entorn. Així l'urbanisme pot ajudar l'arquitectura.

Sembla, però, que ara està més de moda l'arquitectura espectacular i poc d'acord amb l'entorn, com la torre Agbar de Jean Nouvel, al barri del Poblenou. ¿Pensen que s'està imposant l'estètica per sobre de la funcionalitat?

J.V.: Aquesta torre és una icona del poder econòmic, de la mateixa manera que les catedrals ho eren del poder religiós. A més, s'ha convertit en una referència urbana indiscutible. Però s'ha de tenir en compte que les grans ciutats, com Barcelona, no es fan només amb edificis emblemàtics, sinó que més aviat són els arquitectes anònims els que donen solidesa a aquest tipus de ciutats amb un important llegat.

J.A.L.: Crec que els arquitectes, quan vénen a treballar a la nostra ciutat, haurien de fer-ho amb la màxima responsabilitat, i no ho dic necessàriament pensant

en el treball de Nouvel. La història arquitectònica de Barcelona s'ha de respectar, s'ha de tenir en compte en fer un nou edifici a la ciutat.

Què en pensen, del binomi turístic que s'ha creat d'"arquitectura més Barcelona"?

J.A.L.: Barcelona té una gran tradició d'arquitectes i d'edificis de qualitat. És la capital de l'arquitectura, perquè té un patrimoni arquitectònic molt important. A més, des de sempre, és una ciutat que es preocupa per l'estat de l'espai públic, el cuida i en fa de nous. Aquí, l'arquitectura és una cultura viva. Només cal veure les cues que hi ha cada dia per entrar a la Casa Milà.

Parlant d'edificis amb pedigrí, ¿amb quina tradició arquitectònica identificarien el seu treball?

J.A.L.: Per mi, Josep Maria Jujol és una referència des de fa molts anys. Ell és de la generació de després d'Antoni Gaudí i també va crear escola, encara que potser no sigui tan famós com ell. Jo el tinc molt present en tots els meus treballs, és realment un model a seguir.

J.V.: De fet, per mi en Josep Antoni Llinàs és un referent molt important, per tots aquests anys que he treballat amb ell. A més, també comparteixo amb ell l'admiració

per Jujol. Diria, sense voler caure en cap tòpic, que l'arquitectura de Jujol és realment pura emoció.

Barcelona és un pol d'atracció per a arquitectes d'arreu del món. ¿Vostès han fet el salt cap a altres ciutats?

J.A.L.: No, jo no he treballat mai a fora. He fet alguns projectes per a Itàlia i Portugal, però no s'han acabat realitzant. Penso, però, que si treballes a Barcelona, o en una altra ciutat, és bo que hi visquis, per poder conèixer l'ambient que es respira al lloc on pots col·locar un dels teus projectes.

J.V.: Jo tampoc no hi he treballat, i a mi sí que m'agradaria força anar a fora. La veritat és que penso que pot resultar més profitós i atractiu treballar en una ciutat de la qual no coneixes gran cosa, més que no pas continuar fent projectes per a un lloc que ja tens massa vist.

Com veuen l'estat de la professió a dia d'avui?

J.A.L.: El boom immobiliari ha fet mal a la nostra professió. M'atreveixo a dir que molt pocs arquitectes, potser un 10 per cent de tota la professió, estan fent arquitectura amb responsabilitat social. La resta no es preocupa per l'entorn ni té una manera compromesa de pensar la construcció d'edificis i d'espais urbans. És només negoci.